

HEINE BAKKEID

SETKÁME SE V RÁJI

DETEKTIVKA

Plus

Setkáme se v ráji

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Heine Bakkeid
Setkáme se v ráji – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HEINE BAKKEID

SETKÁME SE V RÁJI

HEINE BAKKEID

SETKÁME SE V RÁJI

Přeložila Iva Kopečná

Plus

This translation has been published with the financial support of NORLA.
Tento překlad vychází s finanční podporou literární agentury NORLA.

Published by agreement with Salomonsson Agency

Kripos (*Národní útvar pro boj proti organizovanému zločinu a jiné závažné kriminalitě*) spravuje centrální databázi osob, které jsou v Norsku nahlášeny jako pohřešované. Ročně eviduje zhruba 1800 nových případů. To znamená pět pohřešovaných denně. Při pátrání po těchto osobách se vždy vychází ze čtyř možných scénářů: Ti, kteří spáchají sebevraždu, ti, kteří zmizí z vlastní vůle, ti, kteří se stanou obětí nehody.
A ti, kteří jsou uneseni...

Poslední pracovní den Roberta Riverholta

„Tak co? Co myslíš?“ Milla Lindová seděla s nohama těsně u sebe. Měla na sobě kalhotový kostým a ten den zvolila účes, který Robert Riverholt znal z přebalů jejích knih. Její hlas zněl vždy klidně a příjemně, nebyla tak suverénní a upovídaná jako zbytek jeho klientely. Nikdy nekladla otázky jen jako mechanickou vycpávku mezi tím, co je v hovoru důležité. Milla Lindová se ptala, protože skutečně chtěla znát odpověď. Nejvíce se mu na ní líbilo právě tohle. A její oči.

„Je to dobré.“ Podal jí zpátky rukopis a opřel se do křesla. Rukou si pročísl vlasy a usmál se: „Už se těším na pokračování.“

„Geniální!“ Millin švédský agent Pelle Rask nadšeně přikývl z gauče stojícího opodál v prostoru loftového bytu, aniž přitom zvedl oči od svého iPadu. Robert musel uznat, že Pellemu se nagelovanými polodlouhými vlasy pečlivě sčesanými dozadu a vypasovanou košilí se dvěma rozepnutými knoflíčky u krku i tentokrát podařilo zkopírovat módní styl timesharingových prodejců z Gran Canaria.

Milla se beze slova otočila ke gauči, načež se opět obrátila na Roberta: „Chtěla bych sérii zakončit tím, jak se Gjertrud objevila v životě Augusta Mugabeho.“ Vzala do ruky několik pramenů svých vlasů a začala si je natáčet na prsty. „Okamžikem, kdy se všechno změnilo.“

Když se Robert s Millou setkal poprvé, považoval tento její zvyk za známku nejistoty. Domníval se, že trpí pošramocným sebevědomím, které nutí její prsty neustále kontrolovat a upravovat

vlasý. Teď už věděl, že je za tím něco jiného. „Když mu zmizela dcera, je to tak?“

„Ano,“ odpověděla Milla.

Robert se střešním oknem zadíval na bezmračnou osloskou oblohu. „Myslím, že to bude důstojný závěr.“

„August mi tě připomíná.“ Milla pustila vlasý a mezi zuby sevřela pozlacené pero. Po pár vteřinách ho vyndala a začala si s ním poklepávat o nohu, aniž Roberta spouštěla z očí. „Víc a víc.“

„To snad ne.“ Robert ze sebe vypravil srdečný smích. Nechal jsem to zajít příliš daleko, pomyslel si a přinutil mimické svaly, aby uposlechly a nepovolily. Opravdu příliš daleko.

Milla se na něj stále dívala. „Nevím, jestli takový byl vždycky, nebo jestli ho tak utvářím já.“

„Nikomu to každopádně neříkej.“ Robert mrkl, párkrát se plácl do stehen a zvedl se. Pokývl Pellemu na gauči a zamířil do předsíně, kde se zastavil a otočil se. „Večer se uvidíme na Tjøme. Sezvala jsi všechny, vidíš?“

„Ano.“ Milla k němu přistoupila s rukopisem v rukou. „Dorazí.“ Nadechla se. „Objevil jsi něco? Něco nového?“

„Večer, Milla. Povíme si to večer.“

Venku zářilo slunce přes celou oblohu. Probleskovalo mezi domy a zalévalo ulice hlavního města svou krásou. Poté co se zbavil ubíječijího stereotypu a začal pracovat na sebe, tohle město Roberta Riverholta naprosto pohltilo. Byl tak okouzlen jeho architekturou a akustikou, že ani nezachytil zvuk rozhodných kroků za sebou, ani stín, který se za ním vynořil ve chvíli, kdy míjel roh do jedné z bočních ulic osazených mohutnými starými stromy. Zaregistroval už jen dotek hlavně na zátylku a kovové cvaknutí pístu revolveru. A pak slunce zmizelo.

I. ČÁST

Ti, kdo někoho pohřšují

I. kapitola

Nikdy jsem neměl rád přechod mezi zimou a jarem. Stromy jsou pokřivené, holé a připomínají zmutovaná pláňata rašící ze země po jaderné válce. Celý Stavanger se topí v nekonečných přeháňkách a má barvu mořských řas a nekonečné šedi.

Pobočka úřadu práce v ulici Klubbgata v centru Stavangeru má čím dál tím víc klientů. Na pohovce v čekárně je plno, strnulé obličeje se utápí v poraženectví.

„Thorkild Aske.“ Iljanin stisk ruky se od minula nezměnil. Možná je ještě o něco slabší a její dotyk chladnější, jako bych potřásal rukou mrtvole v mrazáku. „Ráda vás vidím,“ pronese nepřesvědčivě a klesne do nové modré kancelářské židle s vystouplou zádivou opěrkou. „Já vás taky opravdu strašně rád vidím,“ odpovím a posadím se.

„Pamatujete si své rodné a osobní číslo?“

„Samozřejmě.“ Na stole mezi námi stojí mísa s umělohmotnými banány, stejně depresivními jako vždycky. Všimnu si, že se k nim přidal svazek červených plastových hroznů a umělá hruška, aniž tím místnost získala svěžejší nádech než v době, kdy mísa obsahovala pouze napodobeniny banánů.

„Můžete mi je sdělit?“ Lehce podrážděným stylem se pohupuje na židli.

Vyjmenuju číselnou řadu, aby se Iljana konečně mohla odvrátit od mého zjizveného obličeje k monitoru počítače.

„Vy už tedy nechcete žádat o sociální příspěvek po dobu léčby, ale o invalidní důchod?“

„Ano.“ Podávám jí obálku, kterou mám s sebou. „Po poradě s mojí terapeutickou skupinou jsem došel k tomu, že je to jediná správná cesta.“

Posune si brýle z kořene nosu. „Po tom, co se stalo, když jste...“

„Navštívil sestru v severním Norsku vloni na podzim, ano.“

„Pokusil jste se...“ Iljana na mě váhavě pohlédne, „zabít.“

Přikývnu. „Dokonce dvakrát. Záznamy jsou v obálce.“

Iljana si odkašle a prolistuje dokumenty. „Ano. Jednou pomocí...“ vzhledne od zprávy, „harpuny?“

„Ten tlak byl příliš velký.“

„Tlak ze strany... nás? Úřadu práce?“

Znovu kývnu.

Ulf, můj přítel a psychiatr, dospěl k názoru, že je načase rozehrát vysokou hru. Plný invalidní důchod. Spolu s mým praktickým lékařem sepsal dopis, ve kterém tvrdí, že právě nátlak ze strany úřadu práce, abych nastoupil na pozici telefonního operátora ve Forusu, mě přivedl ke dvěma nepovedeným pokusům o sebevraždu, z nichž při jednom jsem skočil do moře a při druhém jsem sám sebe střelil harpunou do ruky a do hrudníku. Záležitost, do které jsem se na severu zapletl, nezmiňujeme. Ulf dokonce vyhrožoval, že celou věc zmedializuje, pokud bude úřad práce v šikaně jeho pacienta s poškozeným mozkiem, sebevražděnými sklony a potřebou neustálé péče pokračovat.

„Dobrá.“ Iljana listuje papíry. „V tom případě myslím, že z naší strany máme vše, co potřebujeme pro další postup.“ Srovná papíry, vloží je zpět do obálky a ruce složí do klína.

„Co se teď bude dít?“ Prsty si mnu jizvu na dlani. Místo vpichu harpuny pořád bolí, obzvlášť za deštivých dnů. A takových je ve Stavangeru hodně.

„Tak tedy,“ vzdychne a přitiskne palce k sobě, „další krok je neuropsychologické vyšetření.“

„Jak to probíhá?“

Nepatrně natočí hlavu směrem ke mně, aniž se naše pohledy protnou. „Jedná se o sérii kognitivních testů. Během jara vám přijde pozvánka.“

„Děkuji,“ řeknu a zvednu se.

Iljana mi věnuje nacvičený úsměv, při kterém v očích zůstává netečný výraz, a potom se nakloní nad mísu s plastovým ovocem: „Hlavně buďte v klidu, pane Aske. Respektujte svá omezení. Teď, když prověřujeme váš stav, už žádné další cestování.“

„Nikdy víc,“ příslibím. „Už jen samé poklidné večery doma v hlubokém rozjímání nad skrytými tajemstvími života a úřadu práce.“

Iljana slabě pohodí hlavou a otočí se zpět k monitoru. I já se otočím a odcházím.

Ještě než vyjdu před budovu úřadu práce, zazvoní mi mobil.

„Hotovo?“ Ulfův hlas zní napjatě a v pozadí je slyšet zvuk motoru, do kterého Arja Saijonmaa zpívá: *Chci vzdát dík životu.*

„Hotovo.“

„A?“

„Na jaře si mě pozvou na neuropsychologické vyšetření.“

„Dobře, dobře,“ zahlaholí Ulf. „Tak jsme to rozjeli. Skvělý, skvělý.“ Následuje pauza, slyším, jak Ulf zapíná blinkr, pobrukuje si přitom a pro všechny případy si dává do pusy další nikotinovou žvýkačku. *To bolest mě naučila rozlišovat mezi štěstím a smutkem.*

Když jsem se vrátil domů z Tromsø, Ulf mi sebral léky, a aby mi šel příkladem, vzdal se současně svých marlborek. To vedlo k výrazně nadměrné spotřebě nikotinových náplastí a žvýkaček. Brzy nám oběma bylo jasné, že se Ulf svým vlastním rozhodnutím chytil do pořádné pasti. Teď už se nemůže oddávat své závislosti, aniž by zároveň nemusel přehodnotit můj nový léčebný plán. Celé to vyústilo v nevyhlášenou poziční válku, ve které já čekám a Ulf žvýká.

„Mimochodem, už ses sbalil na zítra?“ stihne se Ulf zeptat, dřív než se mi podaří zavěsit.

„Jasně, vždy připraven.“

„Žádný překapávače ani jiný zbytečnosti jako minule? Už kvůli sobě si nemůžeš dovolit tohle podělat, Thorkilde.“

„Jen oblečení a dobré úmysly. Tentokrát žádný blbosti.“

„Tahle šance, která se objevila s Millou Lindovou, je možná poslední, co...“

„Slibuju.“

„Mimochodem, Doris se těší, až tě pozná. Nikdy žádného Islandana nepotkala.“

„Polovičního,“ doplním. „Jsem jen poloviční Islandan, to přece víš, a už dvacet let jsem tam nebyl.“

„To vem čert. Důležitý je, že se těší.“

„Ulfe,“ začnu a ostré jarní slunce, které proráží dešťové mraky nad budovou úřadu práce uprostřed centra Stavangeru, mě donutí zavírat oči, „ohledně tý večere...“

„Na to zapomeň. Když tě zvu, tak dorazíš. Tentokrát žádný omluvenky...“ *A všechny ty stejné písně...* „Jo, mimochodem,“ pokračuje Ulf v duetu s Arjou, „kup kerblík.“

„Cože?“

„Kerblík. Přines kerblík.“

„Co je kerblík?“

„Kerblík,“ vyštěkne. Jeho žvýkácí svaly jedou na plné obrátky. „Je to něco jako petržel. Zajdi po cestě k nám do supermarketu. Tam ho mají.“

„Musím?“

A všechny ty pravdivé písně... „Jo,“ uzavře Ulf a zavěsí.

2. kapitola

„Ulf říkal, že jste impotentní.“ Doris na mě tázavě pohlédne, když sedíme u kuchyňského stolu v Ulfově vile ve stavangerské prominentní čtvrti Eiganes. Jeho nová přítelkyně je sedmapadesátiletá německá sexuoložka a sloupkařka s vlastním blogem. Seznámili se na konferenci v Bergenu.

„Neřekl jsem, že je! Jen že si to myslím!“ Ulf krájí na kuchyňském ostrůvku opodál kerblík jako o život. Má na sobě volnou halenu bez rukávů a na jednom rameni si všimnu tří nikotinových náplastí.

Doris prsty rozlamuje housku a kousky klade na podnos vedle mísy s polévkou. Potom přijde Ulf s hrstkou kerblíku a nasype ho do polévky. Doris se kouskem housky chvíli snaží potopit lístky kerblíku do kalné tekutiny, pak si nabere lžící polévky do úst a důkladně žvýká.

„Povězte mi, onanujete často?“

Usilovně zírám do své mísy s polévkou a předstírám, že jsem otázku přeslechl.

„Thorkild neonanuje,“ přispěchá mi Ulf na pomoc a přitom do sklenic rozleje víno a přisedne si k nám.

Doris ponoří do kerblíkové břečky další kousek housky a zkoumavě se na mě zadívá úzkýma očima. „Jak to tedy můžete vědět?“

„To je právě to.“ Ulf slízne zelený nános z konečků prstů. „On to neví. Vytváří si tyhle překážky, nepřekonatelné zábrany, aby nemusel být součástí života mimo stěny svého bytu. Aske je na útěku před čímkoli, co by bylo možné nazvat mezilidskou interakcí.“

„Novodobý eremita,“ zavtipkují v zoufalé snaze působit v této společenské noční můře nad věcí. Popadnu sklenici a vyprázdním její obsah. Doris si oběma rukama podepře bradu. Krátké, načerveno nabarvené vlasy jí moderně trčí do všech stran a připomínají květinové aranžmá vytvořené maniodepresivním floristou. Má úzké, tmavě červené rty a světlou pleť s povislými záhyby, aniž však vypadá jakkoli obézně nebo otekle, spíš jako by zrovna zhubla a kůže se tomu ještě nestihla přizpůsobit. Působí spokojeně, jak sama se sebou, tak i s odvážným outfitem, který pro dnešní večerní výslech zvolila.

„Nezkoušel jste dát průchod svým erotickým fantasiím, představit si situace nebo osoby, které by u vás za normálních okolností vyvolaly sexuální reakci, a dosáhnout tak erekce?“

„Já nevím...“ odpovídám neochotně a opět pohledem sklouznu do polévkové misky přede mnou. Nasládlá vůně a mastná tekutina ve mně vyvolá představu brakické vody zarostlé mořskými řasami. „Co... bych k tomu řekl...“

Doris dojí, z kabelky vyloví cigaretu a zapálí si, zatímco Ulf vrhá střídavě rozzuřené a toužebné pohledy na žhavý uhlík na jejím konci. „Nesmíte se bát popustit uzdu fantazii,“ povzbudí mě Doris. „Osvobodit své vášně.“ Nakloní se dopředu a vyfoukne obláček kouře směrem ke stropu. „Někdy je člověk potlačuje a je přesvědčený, že už k nim ztratil přístup. Koncept potlačené sexuality se netýká jen žen. A nemusí být ani způsobena někým jiným.“ Potáhne si z cigarety a opět labužnický vyfoukne. „Mohu vám doporučit nějaká cvičení, která by stálo za to vyzkoušet, až budete sám.“

„Děkuji,“ zamumlám a přitom bezcílně bloudím lžící v polévce. „To je od vás snad až příliš laskavé.“

Ulf se od Doris a její cigarety znechuceně odtáhne a rukou si přeje náplast na rameni. Pak se podívá na mě. „Možná bychom si měli naposledy projít, co tě čeká zítra v Oslu?“

„Dobře,“ odpovím celý šťastný, že konečně můžeme změnit téma a také že vidím Ulfa trpět stejně, jako trpím já.

„Miluji její knihy,“ prohlásí očividně spokojená Doris. „Jen málokdo dokázal stvořit lepší zápornou postavu, než je Gjertrud, žena

Augusta Mugabeho. Mimochodem, četl jste některou z Milliných knih?“

Zavrtím hlavou.

„Aha,“ pokračuje Doris, která si z polévkové misky mezitím udělala popelník. „Milla Lindová je nezpochybnitelná královna detektivek tady na severu, ale hodně známá je i v Německu.“

Ulf usrkává polévku a přidává se: „Napsala dvanáctidílnou sérii o melancholickém obvodním policejním řediteli Augustovi Mugabem, jehož žena se ho minimálně dvakrát pokusila zabít.“

„Tříkrát,“ kontruje Doris.

„Cože?“ Ulf pustí lžící a podrážděně se podívá na Doris a její cigaretu. „Ne, bylo to dvakrát. Poprvé...“

„Pokusila se ho zabít třikrát.“ Doris si dolije do sklenice víno. „V první knize ho otráвила, ve čtvrté mu zapálila chatu, když on ležel v podkroví utlumený prášky na spaní, a v osmé...“

„Ne, ne,“ přeruší ji Ulf. „Nájemného vraha, který se ho pokusí zabít v osmé knize, si evidentně objednal Mugabeho zkorumpovaný šéf Brandt. Vrah přece řekne těsně předtím, než vystřelí, že je to pozdrav od starého známého. Kdyby si ho najala Gjertrud, řekl by, že jde o pozdrav od někoho, koho August miloval.“

Ulf na mě pohlédne a usilovně přikyvuje, jako by mě chtěl přimět k tomu, abych jeho tezi potvrdil. Člověku, který se postavil mezi mě a mé léky, odmítám potvrdit jakoukoli teorii, a proto mu nevěnuju pozornost a obrátím se zpátky k Doris.

„Právě proto, že řekne zrovna tohle, je jasné, že si nájemného vraha objednala Gjertrud,“ přechází Doris do protiútku. „Říct, že ho posílá starý známý, je jen poslední ponížení od téhle skoro sedmdesátileté ženy tak strašně pohrdající mužem, který jí odmítl dát dítě. To je stejné jako s těmi studenými bramborami, které mu předkládá k večeři. Výmluvný symbol ze strany bezdětné ženy, uvězněné ve smutku a zahořklé lítosti.“

Ulf mlaská a žvýká. „Hm, no, možná máš pravdu.“ Znovu se otočí ke mně. „Jak jistě víš, Millin předchozí poradce Robert Riverholt byl před půlrokem zastřelen přímo na ulici za bílého dne vlastní exmanželkou. Milla Lindová to nesla dost těžce a od té doby nenapsala ani čárku. S jejím psychiatrem jsem se potkal

na kurzu léčby smutku ve Fornebu. Milla a její bývalý poradce sotva stačili zahájit podkladový výzkum, když on náhle zemřel, a Milla ten výzkum potřebuje dokončit, aby mohla začít psát poslední a rozhodující knihu o Augustovi Mugabem. Čtenáři na celém světě na tohle pokračování čekají, Aske.“

„A v tuhle chvíli přicházím na scénu já?“ uzavírám. „Jako detektivní konzultant, ať už to znamená cokoli.“

„Deset dní ve společnosti největší autorky detektivek v zemi za 3500 norských korun denně,“ doplňuje Ulf a pozvedne sklenku k tichému přípitku.

„Radši tohle než odlévání svíček v chráněné dílně na Auglendsmyrå pod taktovkou úřadu práce,“ ulevím si.

„Do neuropsychologického vyšetření ti stejně ještě pár týdnů zbývá a tohle je tak bezpečné a poklidné, jak to jen může být. Cestovat se samotnou Millou Lindovou je recept, který rozhodně všem svým pacientům napsat nemůžu.“

„Díky,“ odpovím suše a vyprázdním sklenici. „Peníze potřebuju.“

„No jasně, že je potřebujeme,“ přitaká Ulf a obrátí se k Doris: „Mimochodem si myslím, že Gjertrud se v poslední knize naposledy pokusí Mugabeho zabít. A že série skončí tím, že se jí to podaří. Co? To by bylo něco, vid’?“

„Jednoznačně.“ Doris vytáhne další cigaretu. „Neočekávám nic menšího.“

Ulf se demonstrativně opře do židle s polévkovou miskou v ruce a zbytek obsahu vypije. „Setkáš se s nimi zítra v jednu hodinu v hotelu Bristol,“ pokračuje, když je s polévkou konečně hotový. Z kapsy u kalhot vyhrabe plato nikotinových žvýkaček, vyloupne dvě nebo tři a vloží si je do úst. „Letadlo do Osla letí v půl deváté, tak si koukej hezky nařídít budík. Stejně ti zavolám, abych dohlédl na to, jestli jsi připravený. Můžeme ještě projít seznam tvých léků, pokud se chceš o něčem z toho pobavit.“

„Ty víš, co chci,“ řeknu chladně a odložím sklenku.

„Ta doba je pryč,“ odpoví Ulf, zatímco si jazykem projíždí vnitřní stranu úst a prsty bubnuje do porcelánu. „Pro nás oba.“ Pak se zvedne a začne sklízet ze stolu. „O to ses postaral tam

nahoře v Tromsø. Ale jestli na to nemáš, plně to respektuju, není to koneckonců ještě ani půl roku od doby, co sis prošel peklem, takže můžeme klidně...“

„Ne, jdu do toho,“ přeruším ho. „Jen jsem si myslel, že by bylo fajn mít něco v záloze, minimálně třeba jedno plato oxynormu nebo tak...“

„Na to zapomeň. Neurotonin, risperdal a ciprallex proti úzkostem. Žádný sobril, žádný oxíky. Tak zněla dohoda.“

„Ciprallex je pro děcka.“

Ulf se zašklebí a vyplivne žvýkačku do dřezu, načež si vezme dvě další. „Jasně, a co si myslíš, že je tohle?“ Natáhne ke mně ruku se žvýkačkami. „Oba jsme se rozhodli něco obětovat v zájmu vlastního zdraví. Když to dokážu já, zvládneš to snad taky.“

„A co když nebudu moct spát?“

„Tak si dáš hrnek heřmánkového čaje a napíšeš o tom báseň.“

Doris odhodí žhnoucí cigaretu do polévkové mísy. „Není to trochu kruté, Ulfe, poslat ho tam jen s ciprallexem?“

Ulf si odfrkne a hodí si žvýkačky do úst. „Vůbec ne. Právě kvůli tomu, co se stalo minule, nedostane žádný z těch léků, co chce.“

Rezignovaně zavrtím hlavou a zvedám se k odchodu. Doris ke mně přistoupí a položí mi ruku na rameno. „Ohledně toho, o čem jsme mluvili předtím. Možná byste mohl na cestách využít čas k tomu, abyste se pokusil znovu najít klíč ke své sexualitě. Uvidíte, jestli seberete odvalu rozehrát svou zvědavost a fantazie a uvědomit si je.“ Na chvíli se odmlčí, pohlédne na mě s náznakem úsměvu a zeptá se: „Myslíte, že máte chuť se do toho pustit?“

„Ulf říká, že fantazie jsou pro mě nebezpečné,“ odpovím.

„Ovšem,“ našpulí rty a vrásky v koutcích úst se jí nepatrně vyhladí. „Člověk si musí být vždy vědom, kam ho fantazie vede, a samozřejmě také, jakým fantaziím se oddává. Zároveň je ale zcela v pořádku nechávat si je pro sebe, ve svém nitru, chápete. Tak dlouho, dokud cítíte, že vám něco dávají a že to není nebezpečné pro vás ani pro ostatní.“

„Máte pravdu,“ vyloudím něco jako úsměv a krátce jí stisknu ruku. „Dokud to není nebezpečné, jistě.“

3. kapitola

Příměstský autobus číslo 9 do Tanangeru je až na mě a řidiče prázdný. Venku je tma, žlutá pouliční světla rychle kloužou po skle oken a autobus se zlehka pohupuje ze strany na stranu, jako by to byla loď plující vlahým jarním večerem. Na stromech vyrašily nové listy a tam, kde se vyjíždí z města směrem na západ, vyrůstá mezi asfaltovou krajnicí a cestou pro pěší podběl.

Vystupuju na zastávce před starou kapličkou. Parkoviště je prázdné. Živým plotem za budovami probleskují světélka. Jakmile se dostanu k cestě vedoucí na hřbitov, zastavím se. Před sebou ve slabé záři pouličních lamp a hřbitovních svící vidím čerstvé kopečky hnědé hlíny s květinami, náhrobními kameny se zlatými nápisy, anděly a ptáky. Po bezměsíčné obloze se od moře ženou šedočerné shluky mraků. Od té doby, co jsem se vrátil z Tromsø, jsem tu byl už mnohokrát. Poprvé jsem zůstal stát právě tady, aniž jsem na samotný hřbitov vůbec vkročil.

Jdu podél hřbitovní zdi po cestičce mezi hroby, až dojdu na místo. Slabý závan větru mě přinutí se zastavit a vtom spatřím její náhrobek. Je čtvrtý od cesty a po obou stranách stojí lampičky. Hoří jen jedna. Zůstanu stát bez hnutí a upřeně se dívám na černý kámen.

„Nejkrásnější je ve tmě,“ ozve se najednou hlas za mými zády.

„Prosím?“ Prudce se otočím a pohlédnu do úzkých očí postaršího muže v hnědém kabátu a klobouku. Stojí několik kroků za mnou a na vodítku má rozježeného psa. „Pardon, co jste to říkal?“

„Hřbitov,“ opakuje klidně. „Nejraději sem taky chodím večer. Když je tma, nepůsobí to tu tak obnaženě. A taky si myslím, že světla tady tomu místu dodávají krásu, i když prší a fouká vítr.“

„Ano.“ Přitáhnu si bundu blíž ke krku. „Jsou krásná.“

„Máte tu rodinu?“

„Ne, ona...“ Začnu, ale pak se odmlčím.

„Moje žena.“ Muž kývne k jedné z řad hrobů na druhé straně. „Jsem už skoro sedm let vdovec. Dcera mi navrhla, abych si koupil psa,“ usměje se na zvíře u svých nohou. „Abych měl společnost. Je dobré mít někoho, kdo vyplní prázdné místo, dokud nenadejde den, kdy se znovu setkáme.“ Pronikavě se na mě zadívá a v očích se mu zračí zbožná víra. „V ráji.“

Slabě pokývnu.

„Máte psa?“

„Prosím?“

„Psa, jestli máte...“

„Ne, mám pilulky štěstí.“

„Vážně? Pomáhá to?“

„Ani nevím,“ zamumlám a očima hledám Freiin hrob.

„Aha,“ chystá se muž něco říct, když vtom ho pes začne táhnout pryč. A pak oba zmizí ve tmě.

Chvilí počkám, než se rozhodnu stoupnout na měkkou travu. Země pod nohama je citelně chladnější, jako by tady zima ještě nepovolila své sevření, a já se rychle vrátím na cestu. Vyběhnu ze hřbitova zpátky na parkoviště.

4. kapitola

V Oslu je mokro a jarní vítr je tu chladnější než doma ve Stavangeru, kde už se po městě začala linout vůně kravského hnoje z venkovských oblastí kraje Jæren. V restauraci hotelu Bristol mě nasměrují do šatny, kde si ode mě šatnářka vezme bundu výměnou za šatní lístek. Vráťím se zpátky ke vchodu. V Zimní zahradě i Knižním baru je téměř plno, hraje piano a rozlévá se tu silná vůně pražených kávových zrn a karbanátků se smaženou cibulkou. Pohledem kloužu po přítomných hostech, až mi padne zrak na ženu a dva muže sedící u stolu částečně schovaného za řadou květníků s pokojovými rostlinami. Žena se usmívá a mává mým směrem, zatímco muži mě pozorují s odměřenou zvědavostí.

Neohrabaně zamávám zpátky a vyrazím k nim.

„Vy musíte být pan Aske,“ řekne žena a zvedne se, když přijdu k jejich stolu. „Čekáme na vás.“

Kývnou a podám jí ruku.

„Eva,“ představí se žena. „Jsem Millina redaktorka z nakladatelství.“

„Thorkild Aske.“

„Pelle Rask,“ řekne mladší z mužů, aniž si stoupne. „Jsem Millin agent. Autorská práva v zahraničí řešíme právě my v Gustavssonu.“

„Halvdan,“ představí se druhý muž a zvedne se k pozdravu. „Ředitel nakladatelství.“

„Míříte pak na Tjøme?“ zeptá se Eva, když všichni zaujmeme svá místa.

„Ano,“ odpovím. „Takový je plán.“

„Skvělé, opravdu skvělé.“ Halvdan uchopí vidličku a pustí se do dvoupatrového žlutkového řezu. „Půjde to dobře, uvidíte.“

„Myslím, že se těší, až vás pozná,“ řekne Eva. „Ale stejně jsme si říkali, že bude lepší, když si my čtyři projdeme pár věcí, ještě než se s ní setkáte.“

Číšník přinese konvičku s kávou a postaví přede mě šálek.

„Takže,“ promluví Halvdan s plnými ústy, „vy jste tedy dříve pracoval jako hlavní vyšetřovatel na Inspekci policejních sborů.“ Drží vidličku ve vzduchu a prohlíží si mě zpod rozježeného obočí v očekávání, že se k tomu vyjádřím.

„To souhlasí. Ale už je to pryč,“ dodám. Všichni tři si mě zkoumavě prohlížejí a přikyvuji. Očividně jsou o mé minulosti informovaní. „Byl jsem soudně zbaven místa po jedné pár let staré události a odseděl jsem si něco málo přes tři roky ve stavangerském vězení.“

„A teď jste na volné noze,“ shrne ředitel nakladatelství a opět se vrátí k dortu, vloží si další sousto do úst a namíří vidličku na Evu. „Nebyl to Viknes-Eik, kdo napsal esej o tom, jaké to je pykat za své hříchy?“

„Ano. *Pád z milosti*,“ potvrdí Eva a usrkne ze sklenice s vínem. „Dojemné.“

„Pád z milosti, ano. Srdceryvné čtení.“ Namíří mezi nás vidličku jako královské žezlo. „Četl jste to?“

Zavrtím hlavou. Mohl bych říct, že o tom, jaké to je nabít si hubu a zničit si jak kariéru, tak vlastní psychiku, něco vím, a že mám doma ve Stavangeru psychiatra, který si myslí, že se v tom pořád plácám, ale nemám chuť být na první schůzce otravný a ani si nemyslím, že Zimní zahrada nebo Knižní bar jsou ta pravá místa pro nemilosrdnou upřímnost, byť skrytou za suchými vtípky.

Ředitel nakladatelství pomalu otáčí vidličku kolem dokola a zavře oči. „Vyjadřuje svou hluboce zakořeněnou nedůvěru k trestu a jeho odpykání a vytváří romantickou představu společnosti, kde pojem trestu vychází zevnitř.“

„*Mé zábrany spatříš v mých očích*,“ doplní ho Eva. „Tak, tak,“ přikyvuje ředitel nakladatelství, „to je přesně ono.“

„Budete muset podepsat prohlášení o mlčenlivosti,“ obrátí Millin švédský agent list. „To nezahrnuje pouze absolutní mlčenlivost o tom, co se případně dozvíte o Millině nové knize a jejím obsahu, ale také o jakýchkoli skutečnostech, které se týkají přímo jí a jejího soukromí.“

Přikývnu. „Povězte mi něco o Robertovi Riverholtovi,“ řeknu a usrknu kávu. „O Millině předchozím poradci. Pochopil jsem to tak, že on...“

„Byl zastřelen,“ skočí mi do řeči ředitel nakladatelství. „Strašný případ. Zasáhlo nás to všechny.“

„Riverholt byl bývalý policista s komplikovaným osobním životem.“ Pelle přejíždí prstem po oušku svého šálku. „Jeho žena byla nemocná, zastřelila ho na ulici za bílého dne, odjela z místa činu a pak spáchala sebevraždu na parkovišti u jezera Maridalssvannet.“

Eva lehce položí svoji ruku na moji. „Tato tragédie neměla nic společného s nakladatelstvím ani s Millou. Ale chápu vaše znepokojení. Millu to také velice zdrtilo. Od té doby nenapsala ani...“

„No,“ odkašle si Pelle Rask a posune po stole směrem ke mně hromádku papírů. „Kdybyste se na to podíval a podepsal, než budeme pokračovat...“

Vezmu dokumenty do ruky a začnu je pročitat, zatímco ředitel nakladatelství pokývne skupince mužů, kteří nás míjejí.

„Pro začátek se jedná o týden,“ informuje mě Pelle, když mám dočteno. Podá mi pero. „Polovinu honoráře vám dáme předem, zbytek po vypršení smlouvy. Pokud by došlo k průtahům nebo pokud by vás Milla potřebovala déle, počítáme se stejnou sazbou, pokud souhlasíte. Proplatíme vám i cestovní náklady, takže si prosím schovávejte účtenky.“

„Tak,“ odloží ředitel nakladatelství vidličku na talířek poté, co jsem podepsal prohlášení o mlčenlivosti. „Určitě jste zvědavý, o co tady vlastně půjde.“

Přikývnu. Ve skutečnosti jsem zvědavý, co ode mě tahle Milla Lindová vlastně čeká. Ale nejvíc ze všeho jsem zvědavý, v co já sám doufám, že se stane, až bude můj úkol splněn. To vážně věřím tomu, že na mě bude na letišti čekat Ulf s otevřenou náručí a se

spoustou elektronických receptů v záloze a řekne: *No jo, tohle je náš Thorkild, jak ho máme rádi, takovej šikovnej kluk, tady máš zpátky sobril a oxíky, užij si to, chlape, pozdravuj Frei a svůj byt, uvidíme se na druhém břehu.* Protože tohle je jediný důvod, proč jsem souhlasil, že opustím svůj byt. Protože věřím, že se tím něco změní.

„Znáte knihy o Augustovi Mugabem?“

„Vlastně ne.“

„Aha. Milla Lindová je jednou z našich nejprodávanějších autorek, její knihy vyšly ve více než třiceti zemích a po celém světě prodala přes deset milionů výtisků. U příležitosti vydání její předchozí knihy, *Srdce vlaštovky*, naše nakladatelství v tiskové zprávě informovalo, že Milla už začala pracovat na závěrečném dílu série o Augustovi Mugabem. Byli úplně na začátku, když Robert náhle zemřel.“

„Od té doby nenapsala ani čárku,“ dodá Eva. „Upadla do hluboké deprese a teprve až v poslední době se cítí dost silná na to, aby v projektu pokračovala.“

„Milla a Robert našli jeden skutečný případ pohřešování,“ řekne Pelle, „a chtěli ho využít jako základ pro knihu.“

„Jaký případ?“ zeptám se.

„Dvě patnáctileté dívky zmizely vloni na podzim z dětského domova na kraji Hønefossu. Jednou ráno nasedly před budovou do nějakého auta a od té doby je nikdo neviděl. Policie si myslela, že odjely na Ibiza, kam už utekly o rok dřív.“

„Vlastně je to celkem chytré,“ uchechtne se ředitel nakladatelství.

„Ukazuje se totiž, že případ v Millině knize úzce souvisí s hlavní zápletkou mezi Augustem Mugabem a jeho ženou, která se ho, jak známo, pokusila minimálně dvakrát zabít.“

„Nebylo to třikrát?“ zeptám se.

„Takže jste to četl,“ usvědčí mě ředitel nakladatelství a hlasitě se zasměje. „Víte, sama Milla nechce ani potvrdit, ani vyvrátit, jestli za ranou z pistole v *Posteli z fialek* stála jeho žena.“

„Od té doby, co Roberta zabili, šlo všechno k ledu,“ řekne Eva ve snaze vrátit rozhovor k tématu, „a je důležité, aby se Milla opět pustila do práce.“

„A to je úkol pro vás,“ dodá Pelle. „Zaujmete Robertovo místo. Půjde o vysvětlování policejních záznamů, pomoc s technickými otázkami a tak dále. Rád bych zdůraznil, že se nejedná o žádné vyšetřování, ale pouze o výzkumnou práci k Millině knize.“

„To zní skutečně zajímavě,“ zalžu.

„Že ano,“ odpovídá všichni tři sborově a ředitel nakladatelství se zvedne k odchodu. „Pelle, Evo, postarejte se o zbytek, já mám teď ve dvě schůzku.“ Nakloní se přes stůl. „Hodně štěstí, pane Aske,“ rozloučí se a pevně mi stiskne ruku.

5. kapitola

Cesta autobusem na ostrov Tjøme trvá dvě a půl hodiny. Dohoda zní, že mě vyzvednou a odvezou do víkendového sídla Milly Lindové, které stojí někde mezi skalisky v ostrovním okresu na jižní špičce západní strany Oslofjordu. Čas v autobuse si krátím četbou jedné z Milliných knih. Jmenuje se *Chapadla chobotnice* a pojednává o penzionovaném vyšetřovateli Augustu Mugabem se sklonem k melancholii a jeho ženě, která se vyžívá v nenávisti vůči svému muži.

Když dorazíme do centra Tjøme, mám přečteno dobrou půlku knihy a už jsem si se zanedbaným policejním vyšetřovatelem, který se shrbenými zády procešává dřevěnou zástavbu v Sandefjordu v honbě za únoscem jediné dcery místního rejdaře, stihl vytvořit jakési pouto.

„No ne, dobrý den!“ vykřikne nějaký muž směsicí norštiny a švédštiny, jakmile vystoupím z autobusu. V ruce drží dvě plné sítovky z obchodu s alkoholem. Obnaží dvě řady křídově bílých zubních fazet kontrastujících s opálenou, botoxem vyhlazenou pletí v obličejí. „Vy jste... Thorkild? Ten policista?“

„Bývalý policista.“ Slabě mu stisknu volnou ruku. „Těší mě.“

„Joachim,“ představí se muž nadšeně. „Joachim Börlund. Ano, Millin partner.“

Na pár vteřin zůstaneme stát naproti sobě a díváme se na sebe, on stále rozverný a usměvavý, já s grimasou přátelského poloúsměvu, kterou jsem si v poslední době pilně nacvičoval.

„Takže,“ nadechne se Joachim a zarazí se, jako kdyby z něj náhle vyprchala všechna energie. „Tak už jsme všichni,“ pokračuje poté, co se konečně vzpamatuje. „Bohužel na lov krabů je ještě

brzo, do slunovratu je to samá voda a žabinec, ale v obchodě jsme pár dobrých, masitých potvor sehnali," řekne a kývne směrem k nedalekému supermarketu Spar. „Pobyt na chatě se přece bez čerstvých krabů a bílého vína neobejde, nebo snad ano?“

„To by bylo neslýchané," přitakám.

Joachim zvedne tašky mezi nás a chystá se zavtipkovat o alkoholu, ale rozmyslí si to, strojeně se usměje a pak mávne směrem k autu, červenému volvu typu SUV s čistotou zářícími ráfky a nablýskaným lakem.

„Na Konec světa je to jen pár minut jízdy," informuje mě Joachim, když usedneme do auta.

„Prosím?" Otočím se k němu. „Co jste to říkal?"

„Konec světa." Joachim zmáčkne startovací tlačítko. „Chata leží na jižním cípu ostrova Tjømø. Místo se jmenuje Konec světa.“

„Děláte si legraci?"

„Ne." Zdá se, že Joachim zadržuje dech, do toho se křečovitě usmívá a prsty střídavě svírá a pouští volant. Vypadá to, jako by byl neustále nesvůj, nebo je takový jen v mé blízkosti. „Jmenuje se to Konec světa," opakuje podrážděně. „Přisahám.“

„Zvláštní název," podívám se a zadívám se dopředu.

„Ano, to nejspíš je." Joachim zhluboka vydechne, jednou rukou pustí volant a zařadí rychlost, načež opatrně vyjede z parkoviště.

„Čím se vlastně zabýváte?" zeptám se ve chvíli, kdy po pravé straně míjíme golfové hřiště. Tráva na greenu je zelená stejně jako po ní rozeté stromy. Působí to, jako by do téhle části země přišlo léto už dávno.

„Já?" Než odpoví, věnuje mi letmý pohled. „Teď momentálně hlavně pomáhám s organizací Milliny kariéry. Rozhovory, novináři, autorská čtení, cesty, e-maily od fanoušků z celého světa a ještě hromada další otravné práce. Míval jsem ve Stockholmu cestovní kancelář. Zájezdy all inclusive do Asie a Jihoafrické republiky. Na jednom z takových zájezdů jsem se před pěti lety seznámil s Millou.“

„Láska na první pohled?"

„Jednoznačně. Milla je to nejlepší, co mě v životě potkalo." Usilovně u toho přikyvuje, jako by chtěl zdůraznit to, co zrovna řekl.

„Povězte mi něco o mém předchůdci, Robertu Riverholtovi,“ požádám ho ve chvíli, kdy Joachim přibrzdí a zapne blinkr. Připomíná mi babičku v autě tak velikém, že se musí pevně držet volantu.

„Milla nesla ztrátu Roberta velmi těžce,“ začne Joachim. Sešlápne plyn a auto poposkočí. „Od té doby se nedokázala přinutit psát ani dělat cokoli jiného a bylo na mně, abych to celé držel nad vodou.“ Těžce vydechne: „Ale teď jste tu vy. Teď už se do toho zase můžeme pustit.“

Chata je ve skutečnosti obrovská vila ve švýcarském stylu stojící uprostřed vzdušné zahrady ze všech stran obklopené vysokými stromy. Mezi jejich větvemi na mě probleskuje moře a oblá skaliska na pobřeží.

„Pojďte dovnitř,“ vybídne mě Joachim, když se zastavím před kamenným schodištěm vedoucím nahoru k hlavnímu vchodu. „Schválně, jestli najdeme Millu.“

Podlahu tvoří kamenná dlažba a spodní polovinu stěn pokrývá dřevěné obložení. Uvnitř domu vidím několik velkých pokojů zalitých světlem dopadajícím sem švýcarskými okny. Nové, bíle natřené vybavení doplňuje letitý nelakovaný nábytek, všechny pokoje dýchají čistou rustikálností, která se dá koupit jedině za pořádnou sumu peněz a vytvoří ji pouze interiérový designér.

Následuju Joachima obývacím pokojem s jídelním stolem, krkem a prosklenými dveřmi až do kuchyně, ze které vede zadní východ na zahradu. Joachim odloží tašky s nákupem na linku a lahve vína narovná do stojanu vedle.

„Tak tady jste,“ ozve se měkký hlas za mémi zády. Otočím se ke dveřím na zahradu a pohlédnu do tváře ženě mého věku, stíhlé, krásné, s čerstvě nabarvenými vlasy v několika odstínech blond. Něco v jejím pohledu nesedí k jejímu celkovému vzhledu. Dívá se na mě, ale přesto jako kdyby mě neviděla.

„Ano.“ Joachim k ní přistoupí a vezme ji za ruku. „Tohle je Thorkild Aske.“ Jemně ji vede svým směrem.

„Dobrý den, Thorkilde,“ pozdraví mě. Potom uvidí lahve bílého vína, zvedne ji a začne číst etiketu.

„Všichni čekají na knihu,“ řekne a dál si prohlíží lahev. „Už je mi ale špatně moc dlouho a nedokážu sebrat sílu k jakékoli aktivitě.“

„Vím, o čem mluvíte,“ přitakám.

Milla na mě zvědavě pohlédne. „Opravdu?“

Kývnu. „Někdy se stanou věci, které zpomalí nebo úplně zastaví čas, a může být těžké přijít na to, jak přimět hodiny k tomu, aby se zase roztikaly.“

Sotva znatelně potřese hlavou a nespouští ze mě oči. „Tak co má tedy člověk dělat?“

Pokrčím rameny. „Najít způsob, jak to bezčasí vydržet.“ Cítím, jak se mi po jazyku jen z pomýšlení na léky, které jsem kdysi brával, rozlévá chuť želatiny. Mohl jsem dodat, že máloco se ke zvládnání bezčasí hodí lépe než prášky, ale její zmenšené zorničky, vláčnější pohyby svalů a tón hlasu mi napovídá, že tohle už ví.

„Jestli to chápu správně, byl jste nemocný.“ Milla odloží lahev a nakloní se ke kuchyňskému ostrůvku. „Kvůli ženě, která zemřela.“

„Ano.“

„Nejspíš jsou přesvědčení, že s vámi to bude jiné. Two wrongs will make a right? Co si o tom myslíte vy?“

Chystám se odpovědět, ale Milla Lindová už je otočená zády. Ukáže na jednu z lahví vína a řekne Joachimovi: „Tuhle můžeš rovnou vrátit. Nestojí za nic.“ Znovu se na mě otočí, chytne mě za paži a vede mě skleněnými dveřmi na prostornou terasu. „Všichni tihle lidi, kteří netrpělivě čekají na knihu, na to, že se dozví, co se nakonec stane s postavou, kterou jsem stvořila... A zatím na hřbitově leží Robert, ani ne půl metru od ženy, co ho zabila. Tohle nemůže nikdo pochopit,“ uleví si a pustí moji ruku.

„Ale já jim dám to, na co čekají,“ pokračuje. „Splním svůj úkol, dopíšu knihu. A potom...“ Na chvíli se zastaví a pohledem klouže po vysokých stromech až k neklidné vodní hladině v dálce. „Snad bude...“

Milla jde směrem k přístavbě navazující na zeď hlavní budovy. Má nyní přítomnější pohled. Jako by ta krátká procházka odvála pryč, co se mezi námi ještě před chvílí vznášelo. „Pojďte,“ vyzve mě, „vysvětlím vám, na čem jsme s Robertem pracovali.“

6. kapitola

Milla posune skleněné dveře ke straně a uvede mě do své kanceláře v přístavbě. „Pracovna je moje nejoblíbenější místo.“ Zavře dveře, posadí se k psacímu stolu, jednou rukou si upraví účes a druhou zapne počítač. „Robert a já jsme sotva začali s výzkumem k nové knize,“ řekne. Nakloní se dopředu a zadá heslo. Záře monitoru se jí rozlije po obličeji. „Narazili jsme na jeden skutečný případ zmizení, který jsme chtěli využít jako inspiraci.“

„Je zrovna tenhle případ něčím zvláštní?“

Milla zavrtí hlavou, aniž vzhledne od obrazovky. „Psalo se o něm v médiích, ty dívky se zatím ještě nenašly. Šlo o dvě mladé dívky, které před sedmi měsíci utekly z dětského domova u Hønefossu. Případ nás zaujal svou odlišností, když jsme s Robertem procházeli aktuální případy použitelné pro přípravu knihy. Ty dívky byly totiž velmi mladé, bylo jim teprve patnáct let.“

„A s čím můžu pomoci já?“

„Promluvíme si s příbuznými a policií a také mi pomůžete pochopit policejní postupy v takovém případě. Víím, že jste dřív pracoval jako vyšetřovatel, a myslím si, že by to mohlo být užitečné s ohledem na psychologický aspekt.“

„Jak se tváří příbuzní na to, že by s námi měli mluvit?“

„Robert se setkal s rodiči jedné z pohřešovaných dívek, oceňuje veškerou možnou pomoc a jsou rádi, že případ nespadne pod stůl.“

„A ta druhá dívka?“

Milla zavrtí hlavou. „Ta žádné příbuzné nemá.“

„Vůbec žádné?“

„Ne. Mimochodem, mám pro vás složku.“ Millin obličej zmizí za monitorem a je slyšet, jak se probírá zásuvkou psacího stolu a pak se opět vynoří. Chvilí váhá a pak mi složku podá.

„Proč ho zabila?“ zeptám se, když si od ní беру desky nadepsané Robert Riverholt. „Robertova žena. Proč ho zastřelila?“

Milla se chystá něco říct, ale pak jen pohodí hlavou. Mezi prsty si proplete několik pramenů vlasů. „Camilla byla nemocná,“ řekne nakonec.

„Nemocná?“

„ALS je degenerativní onemocnění, které napadá nervy míchy a mozku. Diagnózu se dozvěděla, když Robert ještě pracoval u policie. Svěřil se mi, že už tehdy se málem rozešli, ale rozhodl se s ní zůstat tak dlouho, dokud to bude zvládat. Nakonec už nemohl.“

„Takže ho zabila proto, že se ji chystal opustit?“

„Ano,“ odpoví Milla úsečně a trochu se pootočí ke knihovně u stěny. „Nemohla bez něj žít.“

„Proč si policie myslí, že ty pohřešované dívky utekly na Ibizu?“ zeptám se, zatímco listuju Robertovou složkou k případu.

„V minulosti už jednou utekly.“ Milla si odkašle, když se naše pohledy konečně setkají. „A tehdy odjely na Ibizu.“

„Aha.“ Dál listuju v papírech. „Tak jaký je plán?“

„Zítřka spolu pojedeme do Hønefossu a navštívíme dětský domov a také matku Siv, to je jedna z těch dívek. Očekává nás.“

„Proč?“ Odložím složku na stůl mezi nás.

„Prosím?“

„Pokud nebudeme nic vyšetřovat, pokud se budeme jen hrabat v tom, co tu po sobě ty dvě holky zanechaly, k čemu mě vlastně potřebujete nebo jste předtím potřebovala Roberta? Není tohle něco, co může spisovatel zvládnout sám ze své pracovny?“

Milla se na mě dlouze zadívá a nakonec kývne směrem k jizvě v mém obličejí, která se táhne od oka až k prohlubni mezi čelistí a lícní kostí, kde se ztrácí a přechází do rozšklebeného horního rtu, který nikdy úplně nepřiléhá ke spodnímu, ani když mám ústa zavřená. „Kde jste k tomu přišel?“

„To mám z té autonehody.“ Odvrátím od ní znetvořenou část tváře. „Ulf říká, že o tom nemám mluvit.“

„Bolí to?“

„Jenom když jsem sám. Nebo ve společnosti druhých.“

Konečně se usměje. „Máte pravdu,“ přitaká a opře se do židle. „Vlastně bych to všechno mohla napsat tady z vnitřku své pracovny. Načíst si případy pohřešovaných na internetu, vylovit pár vhodných postav z podvědomí a dát jim jména, obličej a příběh. Ale tenhle případ je jiný.“ Chystá se ještě něco dodat, ale pak se raději nadechne a otočí se k oknu, za nímž se ve větru od moře slabě komfňají koruny stromů.

„Čím je tenhle případ jiný?“

„Prostě je jiný,“ zopakuje Milla a několikrát unaveně zamrká. „Mimochodem, Joachim vám připravil zázemí v lodním domku,“ informuje mě a ukáže k lesu pod pracovní, kde spatřím obrysy bílé budovy u oblých skalisek na pobřeží. „Začneme zítra ráno.“

7. kapitola

Obývací pokoj v lodním domku sestává z několika kusů ratonového nábytku rovnoměrně rozmístěného okolo obrovského panoramatického okna s výhledem na moře. Jediné námořnické vybavení tu představuje pár starožitností s námořnickou tematikou visících na bíle natřených zdech nebo z odhalených střešních trámů. Sedl jsem si do proutěného křesílka a listuju obsahem složky, kterou jsem dostal od Milly. Uvnitř je několik novinových výstřižků, fotografie pohřešovaných dívek a dokumenty k případu.

Siv i Olivii bylo oběma patnáct let, když vloni 16. září zmizely z dětského domova na okraji Hønefossu. Naposledy je viděli poblíž zastávky před dětským domovem nasedat do neznámého auta. Policie se domnívala, že odjely na Ibizu, kam už dříve utekly a kam si pro ně o týden později přijela policie a sociální pracovníci. Ale tentokrát po sobě, poté co ráno v den zmizení nasedly do auta, nezanechaly žádnou stopu.

Vezmu do ruky jejich fotografie. Siv má blond vlasy po ramena a úzký, výrazně nalíčený obličej, zatímco Olivie má krátké husté havraní vlasy, vystouplé lícní kosti a krásné oči, orámované silnou vrstvou očních linek. Všechny fotografie Siv a Olivie jsou téměř stejné: dvě náctileté dívky skrývající se za nekonečným množstvím make-upu, jejichž postoj na fotce vyjadřuje naprostý nezájem a napodobuje známé ikony s obligátními kaččími rty a doširoka otevřenými očima mrkacích panenek. Jen výraz jejich očí ke zbytku nesedí – je až moc chladný, bez života,

a svědčí o tom, že toho viděly, zažily a ztratily v životě už příliš mnoho.

Vědomí, že případ ani nebudeme vyšetřovat a že jsem se snížil k tomu, hrabat se v lidských osudech v honbě za šťavnatým příběhem, všechno ještě zhoršuje. Frei už se nikdy nevrátila, ani poté co mě propustili z nemocnice v Tromsø a vrátil jsem se domů do Stavangeru. Podle Ulfa to svědčí o tom, že se mi poškození mozku v oblasti amygdaly nezhoršilo, že Freiino místo je v hrobě a ona už není kusem ledového masa, který k sobě můžu jen tak přivolat pomocí oxykodonu a benzodiazepinů. Myslí si, že ztráta Frei a opiáty ze mě udělaly osamělého člověka a že vlivem nedostatku mezilidského kontaktu postupně rezavím. Já sám bych spíš řekl, že jsem sám, ne osamělý, což je rozdíl, ale oba víme, že tohle není můj skutečný problém.

Když se snažím změnit polohu v křesle, znovu mi padne zrak na fotografie Siv a Olivie. „Kam jen jste ten den měly namířeno?“ zamumlám si pro sebe, pak se od nich odvrátím a zavřu oči.

8. kapitola

Na tenhle den čekám od doby, kdy mi byly tři roky. Siv je roztěkaná, stojí vedle mě, kouří, v ruce mačká prázdnou krabičku od cigaret a neustále mluví. Slunce už vyšlo a rozpouští zmrzlou jinovatku, která se pevně zakousla do trávníku před autobusovou zastávkou. Brzo se sluncem zalitá plocha rozšíří až na parkoviště na druhé straně silnice, kde pod okny společenské místnosti stojí auto nočního hlídače.

Otevřu batoh. Je skoro prázdný. Siv ten svůj naplnila plyšáky, šminkami a oblečením, ale já ve svém nemám skoro nic, protože vím, že až bude dneska večer zapadat slunce, nebude už všechna ta stará veteš nic znamenat. Jediné, co má význam, je tenhle podzimní den, protože je první a zároveň poslední.

„Hele.“ Ze zatáčky se vynoří černé auto a blíží se k nám. Siv típne cigaretu o stěnu zastávky, vyhodí prázdnou krabičku od cigaret a zvedne batoh. „Jsi připravená?“

„Jo,“ odpovím a naposledy se podívám na budovu přes ulici. „Jsem připravená.“

9. kapitola

Nejspíš jsem v křesle usnul. Když se vzbudím, slunce je pryč. Hladinu moře čerí nepravidelné vlnky, které narážejí na vodou ohlazená skaliska. Ve stromech to praská a listí šumí ve větru. Je mi zima, nemám na nic náladu a stýská se mi po Stavangeru a po mém bytě.

Obuju se a vydám se k hlavnímu domu. Když už jsem téměř venku z lesíku mezi lodním domkem a hlavní částí zahrady, zahlédnu v pracovně Millu. Nahýbá se nad stůl s obličejem skloněným k pracovní desce a s rukama rozpraženými před sebou. Její oči jsou doširoka otevřené a ústa se střídavě otevírají a zavírají, jako by měla nějaký záchvat.

Ve chvíli, kdy vycházím zpoza stromů, za ní spatřím postavu. Vytahuje ji za vlasy až do stoje a pak s ní zase smýkne na desku stolu. Ve tváři se Mille střídá panický strach s extází. Když s ní znovu trhne nahoru, rozepne se jí halenka a vykoukne z ní ňadro. Joachim ho volnou rukou popadne a stiskne.

Najednou se zdá, jako by se Milla dívala přímo na mě. Joachim ňadro pustí a přesune ruku na krk. Milla má ústa dokořán a celé tělo napjaté. Vypadá, že omdlí, ale těsně předtím Joachim své sevření uvolní. Druhou rukou ji stále pevně drží za vlasy, takže visí nakloněná nad psací stůl.

Teprve teď mi dochází, že se nedívá na mě, ale skrze mě, někam do tmy za mnou. Po chvíli Joachim její vlasy pustí a ona ztěžka klesne na stůl, zatímco on ustoupí dozadu a zmizí ve stínu.

Chvíli tam stojím a pak vykročím k domu. Za skleněnými dveřmi do pracovny spatřím Millu. Právě si zapíná halenku, a když si mě všimne, otočí se zády.

„Potřebujete něco?“ Ve dveřích se objeví Joachim a prsty si prohrábne řídké, čerstvě zesvětlené vlasy.

„Kufr,“ odpovím. „Zapomněl jsem ho v předsíni.“

„Počkejte tady.“ Zmizí v kuchyňských dveřích v hlavní části domu.

Udělám krok směrem k pracovně, ale jakmile uvidím Millin odraz v prosklených dveřích, zarazím se. Právě stahuje žaluzie a pak uslyším cvaknout zámek ve dveřích. Za okamžik přichází Joachim s mým kufrem.

„Omlouvám se,“ nadechnu se, „neměl jsem v úmyslu...“

„Vy nemáte ponětí, jaká je,“ řekne Joachim. „Co potřebuje.“

„A co tedy?“ zeptám se, když spolu přicházíme k lesíku mezi vilou a lodním domkem. Joachim se přede mnou zastaví a stoupne si na travnatý hrbolek, takže je skoro stejně vysoký jako já. Usmívá se a jeho zuby v šeru svítí. „Ztrácet kontrolu.“

Když na to nic neříkám, pohodí hlavou. Pak sestoupí dolů a pokračuje v chůzi. „Takové jako Milla potřebují určitý typ lidí. Určitý typ mužů, ne jako...“

„Ano, chápu,“ přeruším ho. „Ne jako jsem já.“

Joachim pokračuje v chůzi, neodpovídá.

„Nebo Robert,“ řeknu nakonec.

„Cože?“ zastaví se a tentokrát nemůže najít žádný drn, na který by si stoupl, a tak ještě o krok ustoupí, aby náš výškový rozdíl zdánlivě vyrovnal. „Co jste to řekl?“ zeptá se švédsky.

„Říkal jste vy,“ zopakuju. „Vy nechápete, jaká je. Předpokládám, že jste měl na mysli takové muže, jako jsem já nebo Robert.“

„Okamžitě mi bylo jasné, co je Robert zač. Viděl jsem mu až do žaludku.“

„Jinými slovy jste skutečný znalec lidských povah?“

„Ty tady nebudeš dost dlouho na to, abys to zjistil, kamaráde. Tady máš.“ Joachim upustí kufr na zem mezi nás. „Zbytek cesty už zvládneš sám,“ procedí mezi zuby a vyrazí zpátky k domu.

10. kapitola

Druhý den ráno u snídaně s Joachimem neprohodíme ani slovo, jen si vyměníme pár pohledů a stisk ruky ve vchodových dveřích, když s Millou odjíždíme.

„Tak a už jsme sami dva,“ vydechne Milla poté, co nasedne do jejího auta a zamíříme do Hønefossu.

„Ano.“ Pevně uchopím volant. Auto jsem neřídil od té doby, co mi před více než třemi lety sebrali řidičský průkaz, ale nedokázal jsem to Mille říct, když mi ráno po snídani podávala klíče od auta.

„Dřív jsem cestování zbožňovala,“ otočí se ke mně Milla a usměje se. „Jezdila jsem na knižní veletrhy po celém světě, na nákupy i prodloužené víkendy do různých metropolí.“

„Povídejte o své knize.“ Už předtím jsem si uvědomil, že mám rád její hlas. Je měkký a plný, ale v prostoru není dominantní. Milla mi nepřípadá jako typ, který vyžaduje stoprocentní pozornost druhého, když mluví. Jako by jí stačilo, že tam ten druhý je a svým vlastním způsobem ji poslouchá.

„Bude o mladší dceři Augusta Mugabeho,“ začne. Před námi se pod šedou pokličkou z mraků vzrostlým lesem a posečenými kukuřičnými poli vine asfaltový had. „Chtěla bych čtenářům ukázat, jaký byl August předtím, než potkal Gjertrud. Když ještě žil s jinou ženou, se kterou měl dítě, ale která o něj nestála. Vzala dítě a opustila ho dřív, než ji stihl požádat o ruku.“

„Zajímavé,“ zamumlám.

„Asi se trochu inspiruji vámi.“ Milla se na mě otočí a znovu se usměje, zatímco napjatě sleduje zjizvenou polovinu mé tváře v očekávání nějaké reakce.

„Opravdu?“ podívám se, aniž spustím oči ze silnice.

„Tedy vaší mladší verzí,“ zasměje se mírně Milla. „Nakrátko ostříhanou a s očima stejně šedivýma, jako jsou támhlety dešťové mraky.“ Zahihňá se. „Představuji si, že takové byly vaše oči. Než se v nich usadila vážnost.“

„Myslíte před jizvami?“

Její pohled se zastaví na hrbolatých rýhách v mém obličejí. „Mně se jizvy líbí,“ řekne a bříšky prstů se lehce dotýká míst, kudy jizva prochází. „Ty, které jsou vidět, i ty, které se nachází uvnitř.“

„Já bych se býval bez řady z nich obešel,“ odpovím suše.

„Vážně?“ stáhne ruku. „Bez kterých?“

„Camilla, Robertova žena,“ změním téma a Millin pohled ihned ztvdne a odvrátí se pryč. „Znala jste ji?“

„Jen zběžně.“ Milla se otočí k bočnímu sklu. „Párkrát jsme se s Camillou viděly, Robert ji vzal na Tjømø, ale neznala jsem ji.“

„Říkala jste, že bez něj nedokázala žít.“

„Ano. Robert se od ní v tu dobu zrovna odstěhoval. Našel si byt. Byl to dobrý člověk, ne jeden z těch, kteří utečou, když jim onemocní žena. To si nemyslete. Snažil se zvládat to tak dlouho, jak jen to šlo. Ale nakonec už to nevydržel. Uvědomil si, že tam nemůže zůstat a čekat jen na to, až umře. To by nebylo spravedlivé ani k jednomu z nich.“ Nakloní se k okénku, jako by se mezi stromy snažila najít něco, k čemu by mohla upnout svou pozornost.

„Chtěla si ho vzít s sebou na druhý břeh. Hrát karty a popíjet čaj s dušemi zemřelých?“

„Takhle nemluvejte.“ Všimnu si, jak se jí bolestí zkřivila ústa.

„Omlouvám se,“ řeknu, když projíždíme okolo nevelkého průmyslového areálu s podmáčenými okraji příkopů a trávou pokrytou šedou vrstvou asfaltového prachu.

„S Robertem jsme hrávali takovou hru,“ obrátí Milla list a opře si hlavu o boční sklo. Napravo se vynořují rozlehlá pole a čerstvě

oseté lány čas od času přerušené zemědělskými usedlostmi se stájemi, kůlnami, stroji, sily a sem tam i s několika prasklými balíky slámy odvalenými stranou, ze kterých čouhá jejich obsah. „Říkali jsme jí ‚hra-na-co-když‘. Probírali jsme se informacemi a překrucovali je tak, abychom našli něco, co by bylo použitelné pro příběh v mé knize.“

„August Mugabe také pátrá po dvou ztracených holkách z dětského domova?“

„Ne. Hledá svou dceru. Zmizela v sedmnácti letech, v době, kdy se August seznámil s Gjertrud. August ji nikdy nepoznal, její matka mu nedovolila se s ní setkat, ale on ji sledoval na dálku, aniž se odvážil navázat s ní kontakt. A když už se konečně odhodlal se s ní setkat, zmizela. Moje poslední kniha bude mít dvě dějové linie, jednu o Augustově mládí, zhruba z doby, kdy jeho dcera zmizela, a druhou ze současnosti, dvacet let poté, kdy ji znovu začíná hledat.“

„Najde ji?“ Ventilátorem proudí do kabiny auta vůně jara a čerstvě zorané půdy.

Milla se na mě otočí a pokusí se o úsměv. „Ještě jsem se nerozhodla, jak kniha skončí,“ odpoví po krátkém zaváhání.

„To, že o těch holkách skoro sedm měsíců nikdo neslyšel,“ začnu a ztlumím klimatizaci, „nevěstí nic dobrého.“

„Takže podle vás jsou mrtvé?“ V jejím hlase se rázem ozve bolestný podtón.

„Je to důležité?“

Znovu se na mě podívá: „Ano.“

„Proč?“

Její oči se zastaví na pavučině vrásek a jizev na zničené straně mého obličejce. „Povídejte mi o ní, o té ženě, kterou jste zabil v autě. Miloval jste ji?“

Zavrtím hlavou. „Už jsem ji pustil z hlavy,“ odpovím, i když je to bohapustá lež. Od doby, kdy jsem se naposledy pokusil dostat za Frei na druhý břeh a nepodařilo se mi to, uplynulo půl roku. Šest dlouhých měsíců, co jsem ji naposledy viděl, dotýkal se jí a cítil její chlad na své kůži, ale to neznamena, že jsem na ni přestal myslet. Čas běží, stesk sice neotupí ani nevybledne, ale chtít

zemřít je tak strašlivá bolest, že člověk potřebuje léky, které ji dovedou utiшит, když se propadá spirálou stále níž a níž. Byly dny a hluboké noci, kdy jsem sám v bytě zkoušel přivolat své představy zpátky a najít do té spirály vchod, ale nedokázal jsem to a pak už se do vlněného závěsu v obýváku opřelo ranní svítání. Ulf to považuje za další známku toho, že jsem na tom lépe, ale podle mě to bylo spíš nedostatkem správné motivace.

„Nevěřím vám,“ opatrně zašeptá Milla a nakloní se blíž. „Vím, jaké to je, Robert...“

„Já nejsem Robert Riverholt,“ přeruším ji chladně a posunu ruku na volant vyš tak, abych si ramenem zakryl jizvu.

Milla se na mě dlouho dívá. „Ne,“ hlesne a pohled jí opět zabloudí za sklo bočního okénka, „to tedy nejste.“

2. ČÁST

Ti, kdo lžou

II. kapitola

„Proč vlastně přistoupili na to, že si s námi promluví?“ zeptám se a zapnu blinkr, když uvidím ceduli s názvem dětského domova Åkermyr. Poslední část cesty jsme spolu nepromluvili ani slovo. Milla působí napjatě, neklidně, ale ne kvůli naší předchozí konverzaci. Tady jde o něco jiného a já zjišťuju, že s každým kilometrem jsem čím dál víc frustrovaný. Nejen proto, že na všechny moje otázky odpovídá otázkou, ale protože na celé téhle akci, na téhle cestě je něco špatně. Něco tu nesedí a rozčiluje mě, že nedokážu rozklíčovat co.

„Protože věří, že to může pomoci,“ odpoví mi poté, co zaparkuju auto před hlavním vchodem a vypnu motor. „Je to způsob, jak ten případ udržet při životě, způsob, jak neztratit naději.“

„Co říkají vyšetřovatelé?“

Milla si rozepne bezpečnostní pás a vezme za kliku dveří. „Podle nich je to úplně v pořádku.“

„Určitě? Policajti, co vím, nebývají za takovéhle vměšování zrovna moc rádi.“

„Tihle jsou.“

Odevzdaně zavrtím hlavou nad Millinou nechutí mi cokoli říct. „Budeme během tohoto výletu mluvit i s nimi?“

„Možná,“ odbyde mě a vystoupí z auta.

Domov mládeže Åkermyr je nízká jednopatrová budova na konci asi patnáctimetrové příjezdové cesty u silnice první třídy číslo 7 směrem na Veme a Soknu. Na schodech nás vítá vysoká hubená

žena kolem padesátky. Jmenuje se Karin, v obličejí má hluboké kuřácké vrásky a na hlavě nikotinově zažloutlé krátké mikádo, díky kterému vypadá její obličej příliš úzký a oči posazené příliš daleko od sebe. „Vy jste... Milla Lindová, že ano?“ ujistí se obdivně Karin a opatrně k Mille napřáhne ruku.

Milla se usměje a kuřácké vrásky v Karinině obličejí se vyhladí opětovaným úsměvem. „Pojďte dál, pojdte dál,“ vyzývá nás a ukazuje dovnitř budovy. „Půjdeme do společenské místnosti, během školního vyučování ji nikdo nevyužívá.“

„Žije tady hodně dětí?“ zeptám se, když vcházíme do prostorné chodby a míjíme hernu a hudební místnost, jak ukazují nápisy na dveřích.

„Máme oddělení běžné péče a oddělení akutních případů.“ Karin se zastaví u pootevřených dveří. „Momentálně máme obsazených šest pokojů.“ Vydechne nosem a otevře dveře dokořán. „Tohle je naše společenská místnost. Pojdte dál.“

Uvnitř je malá kuchyňka s překapávačem na kávu, který zrovna pobublává, a naproti stojí jídelní stůl a sedací kout tvořený hnědým koženým nábytkem rozmístěným po obou stranách konferenčního stolku z lkey. Společenská místnost je vybavená moderně, ale stejně mi něco ve vzduchu připomíná vězení nebo psychiatrickou léčebnu. Dokonce i v mém bytě pod Městským mostem ve Stavangeru je stejný vzduch. Mám dojem, že je to absencí určité složky, kvůli které je to na místech, kudy prochází příliš mnoho lidí, vždycky cítit stejně.

„Pracovala jste tu, když ty dívky zmizely?“ zeptám se poté, co se usadíme naproti sobě do sedacího koutu, Karin na jednu stranu a já s Millou na druhou.

„Ano. Tehdy jsem zrovna měla i službu,“ odpoví Karin. „Mimochodem, dáte si kávu? Myslím, že se zrovna dovařila.“

Kývnu, zatímco Milla s díky odmítne. Karin se zvedne a odejde do kuchyňky, odkud přinese dva kanárkově žluté hrnky s kávou.

„Co nám o dívkách můžete říct?“ zeptám se a usměju se na ni, když mi podá hrnek a posadí se.

Karin si prohlíží Millu, lokty má opřené o kolena a před sebou drží hrnek, takže to vypadá, že jí kávová pára stoupá přímo do

nosních dírek. „Siv a Olivie se tu hodně skamarádily. Siv sem přišla až později, byla tu na odlehčovacím pobytu a částečně bydlela doma u rodičů v Hønefossu.“

„Už dřív spolu jednou utekly,“ pokračuju, „na Ibizu.“

„Ano. To je pravda. O rok dřív. Ale tehdy nám po týdnu zavolaly. Asi je to trochu vyděsilo. Každopádně byly rády, že jsme si tam pro ně dojeli a odvezli je domů.“

„Co si pamatujete ze dne, kdy zmizely?“ zeptám se a usrкну kávu. „Myslím teď naposledy, vloni na podzim.“

„Toho, že zmizely, jsme si všimli až odpoledne, když se nevrátily ze školy,“ řekne Karin. „Později jsme se dozvěděli, že tady před budovou u autobusové zastávky nasedly do nějakého auta. Viděl je jeden z místních chlapců.“

„Měly s sebou zavazadla? Sbalily si nějaké osobní věci, něco jiného, než potřebovaly v běžný školní den?“ Rychle pohlédnu na Millu. Nevypadá, že by poslouchala, nehybně sedí vedle mě na gauči, mlčí a upřeně zírá k oknům za Karininými zády a ke světlající obloze za nimi.

„Jen pár kousků oblečení a osobní věci,“ odpoví Karin. „Ale nebylo toho tolik jako při prvním útěku.“

„Co jste dělali, když jste zjistili, že jsou pryč?“

„No, samozřejmě jsem zavolala policii.“

„Ten kluk, co je viděl,“ pokračuju. „Bydlí tu ještě?“ Víím, že se ptám nahodile, kladu otázky nesouvisle jednu přes druhou. Celou dobu čekám na to, že se Milla také zapojí, začne se ptát a mluvit o tom, co potřebuje pro svou knihu, ale neříká nic, jen tam sedí s výrazem chvíli naprosto vyděšeným a chvíli nepřítomným. Sice je tady, ale něco ji od nás vzdaluje.

„Ano,“ odpoví Karin. Mrkne naproti na Millu a pak postaví hrnek na stůl mezi nás. „Ale je teď ve škole,“ doplní. I ona si nejspíš všimla, jak nesvá Milla je.

Protože se nezdá, že by se Milla chtěla do rozhovoru zapojit, rozhodnu se, že se budu ptát dál, když pro nic jiného, tak pro ukojení své vlastní zvědavosti. „Říkala jste, že jste mluvila s Milliným předchozím poradcem, s Robertem Riverholtem,“ otevřu další téma. „Hned po tom, co dívky zmizely.“

„Ano, bylo to jen pár dní po tom, co se to stalo. Říkal, že se o dívkách možná bude natáčet televizní pořad a že sama Milla Lindová by...“ Odkášle si, znovu zvedne hrnek a podrží si ho před obličejem. „Chci říct, že to bylo opravdu hrozné, když jsem se dozvěděla, co se mu stalo. Setkala jsem se s ním jen jednou, tenkrát...“

„Máte tu ještě nějaké její věci?“ vpadne najednou Milla do hovoru. Vrásky se jí po obličejí rozpínají jako vyschlá koryta řek. Jako by se její pleť během několika uplynulých minut vlivem chybějící vlhkosti scvrkla.

„Čí věci?“ zeptá se udiveně Karin.

„Oliviiny.“

„Aha, ano. Myslím, že je máme, ale...“

„Mohla bych vidět její pokoj?“

„No, já...“ Karin se zhluboka nadechne a lehce nakloní hlavu na stranu. „Proč? Kenny se tvářil, že tohle bude jen...“

„Kdo je Kenny?“ podívím se a otočím se na Karin.

„Omlouvám se,“ vyhrkne najednou Milla a prudce se zvedne z pohovky. „Tohle nezvládnou.“ Rychle vyrazí ke dveřím a zmizí v nich.

„Co se děje?“ zeptám se, když ji dostihnu venku na dvoře u auta. „Tak přece jen tu jde o vyšetřování?“

„Ne,“ otočí se na mě prudce Milla. Její obličej je popelavý a oči má zalité slzami, které každou chvíli přetečou. „Ale kdyby to bylo vyšetřování. Kdyby...“ Milla si silně skousne spodní ret, odvrátí se ode mě a zadívá se k autobusové zastávce.

„Pak bych řekl, že je to divné,“ odpovím nakonec.

„Co?“ Milla se zastaví, ruce má založené na prsou a pozoruje zastávku, jako kdyby tam dole bylo něco, co vidí jen ona, něco, co jí děsí.

„Co je divné?“

„Že dvě patnáctileté holky nastoupí do neznámého auta a prostě jen tak zmizí. Že by se zvládl dostat do Španělska, aniž by za sebou zanechaly jednu jedinou stopu. Že jsou jejich mobily vypnuté od okamžiku, kdy zmizely.“ Na chvíli se odmlčím a pak

pokračuju: „A že tohle, co jste vy a Robert dělali, je jenom podkladový výzkum k nějaké knize.“

Milla se chystá něco říct, ale rozmyslí si to. „Pojďte,“ vyzve mě nakonec. „Musíme si promluvit s matkou Siv, než se připozdí.“ Chvatně vyrazí k autu a posadí se dovnitř na sedadlo spolujezdce.

Jarní slunce ozařuje smrky a louky podél silnice. Zhluboka se nadechnu a ucítím, jak mi vzduch proudí celým tělem. Pak zamířím k autu a nasednu. Milla přede mnou očividně něco tají a nejsem si jistý, jak dlouho ještě dokážu hrát tohle divadlo, než prostě nasednu do letadla a vrátím se domů. Zároveň se mi ale nelíbí myšlenka, že bych měl odjet dřív, než se dozvím, co ve skutečnosti opouštím.

12. kapitola

Siv sedí vzadu v autě a naklání se do mezery mezi předními sedadly. Vidím její odraz ve zpětném zrcátku. Usilovně sleduje něco na mobilu, zatímco silnici v obou směrech plní auta, autobusy, přívěsy, dodávky, lidé dojíždějící za prací a vystresovaní rodiče, kteří musí před prací ještě stihnout hodit děti do školy. Cestování vlastně nemám ráda. Nutí mě myslet na zvířata, která jsou převážena v temných přívěsech, aniž vědí, co je čeká na konci cesty. Ale tentokrát je všechno jinak. Tentokrát vím, co mě čeká, až přijedeme do cíle.

„Jsi nervózní?“ Siv vzhledne od mobilu.

„Jo,“ odpovím jí, zrovna když mjíme odstavný pruh pro autobusy, na kterém stojí zaparkovaný kamion, řidič dřepí u něj a dívá se mezi kola.

Pořád si pamatuju svoji první cestu, tu nejtěžší ze všech. Seděly jsme u kuchyňského stolu, dovnitř svítilo oknem slunce a v celém bytě bylo teplo. Dívala jsem se na ni a věděla jsem, že je něco špatně. Byla tak vzdálená, přestože seděla hned vedle mě. Když mě ten muž odváděl k autu, zůstala stát na schodech. Jako by se její obličej, ty hnědé oči a teplé ruce utápěly ve slunečním svitu. Mami, nikdy jsem neměla příležitost se tě zeptat: Usmívala ses proto, žes byla smutná, nebo žes měla radost?

13. kapitola

Sivini rodiče bydlí v červeně natřeném domě z osmdesátých let s valbovou střechou a sklepy napůl skrytými pod úrovní ulice. Ve dveřích nás vítá Sivina matka, nakrátko ostříhaná žena s rozježenými vlasy černými jako uhel. Připomíná mi Liz. Ačkoli při setkání s cizím mužem ve dveřích nevykazuje žádnou ze známek strachu charakteristických pro mou sestru.

„Dobrý den, já jsem Synnøve,“ podává Mille ruku a v očích se jí zračí úcta.

„Thorkild Aske,“ představím se poté, co konečně spustí oči z Milly.

„Aha, ano, vítejte,“ pozdraví nás Synnøve a pokyvuje hlavou. „Toho nepořádku si nevšímejte. Manžel je v práci a káva je hotová. I voda na čaj,“ doplní. „Trval na tom, že vám musíme nabídnout čaj, protože všichni umělci ho přece pijí raději než černou kávu. Koupila jsem spoustu různých druhů.“ Synnøve stojí ve dveřích mezi chodbou a obývacím pokojem s rukama založenýma na hrudi.

„Děkuji, to zní báječně,“ řekne Milla, když si konečně odloží kabát a následuje Synnøve k prostřenému stolu, v jehož středu se nachází skleněná mísa po okraj naplněná čajovými sáčky hrajícími všemi barvami. Uprostřed pokoje na zemi stojí lavor se špinavým prádlem a další prádlo visí na židlích kolem jídelního stolu. Celý pokoj je cítit směsí čerstvých citrusů a zpoteného oblečení.

„Siv je moje nejstarší.“ Synnøve nám rozlije horkou vodu do šálků a potom kývne bradou k podnosu s plátky citrónu. „Než

nastoupila na základní školu, byla jedináček, ale pak přišla dvojčata.“ Na okamžik se odmlčí, sklopí oči a přemýšlí. Znovu vzhledne a podívá se na Millu. „To byl ten okamžik, co ji změnil. Začaly s ní být potíže, byla agresivní.“

„Co tím myslíte?“ zeptám se. Milla má opět v očích ten bezbarvý výraz, hledá něco, na co by se mohla zaměřit, jako by se usilovně snažila udržet všechny smyslové vjemy pod kontrolou.

„Kluky nesnášela,“ pokračuje Synnøve. „Nechtěla si s nimi hrát, často se na ně zlobila a žárlila, když jsem je kojila. Bylo to čím dál horší. Byla agresivní, nejen vůči sourozencům, ale i ve škole, a nakonec jsme museli vyhledat odbornou pomoc. V sedmi letech jí diagnostikovali poruchu chování. Před nástupem do třetí třídy už jsme to dál nedokázali snášet. Sociálka nám v rámci odlehčovací služby nabídla místo v Åkermyru, přes týden bydlela tam a na víkendy jezdila k nám.“ Ztěžka se nadechne. „Nezlepšovalo se to, ale my jsme ji doma mít nemohli, prostě jsme to nezládali... Kluci se s ní báli být doma a... a...“

Synnøve znovu vzdychne. Ústa se jí stáhnou do zkřivené čárky. „Takhle by to nemělo být,“ hlesne. „Vlastní dítě. Určitě si myslíte, že jsem příšerná matka, která se ani nedokáže postarat o vlastní dítě, ale... Ta její zloba, ani já, ani manžel jsme nikdy nedovedli pochopit, odkud se brala. Co jsme jí udělali, že se na nás tolik zlobí.“

Milla potřese hlavou. „To muselo být těžké,“ řekne.

„Vy máte děti?“ Synnøve nakloní hlavu na stranu.

„Ne,“ zašeptá Milla skoro neslyšně a já se okamžitě vydším, že odsud vylétne a zase mě tady nechá sedět jako hlupáka.

„Moment.“ Synnøve se zvedne a zmizí v kuchyni, odkud se ozývá zvonění telefonu.

„Děje se něco?“ zeptám se a nakloním se k Mille, zatímco Synnøve v kuchyni telefonuje. Sem tam odtamtud vykoukne, jako by se chtěla ujistit, že neutečeme.

Milla složí ruce do klína, zhluboka se nadechne a pak se ke mně otočí. „Omlouvám se,“ řekne a usilovně si mne prsty. „Musím se vzchopit.“

„Vzchopit? Nechápu, o co...“

„To byl manžel,“ objeví se opět Synnøve. „Chtěl vědět, jestli Milla dneska skutečně přišla. Řekla jsem mu, že tu zrovna sedí, v našem obývacím, a pije čaj. Božíčku!“ zalyká se a mobil drží před sebou jako trofej. „Skoro tomu nemůžu uvěřit.“

Milla párkrát usilovně zamrká, vykouzlí na tváři nucený úsměv a obrátí se k Synnøve: „Doufám, že jste ho od nás pozdravovala.“

„I vy se domníváte, že jsou dívky ve Španělsku?“ zeptám se Synnøve, která už je zpátky u stolu. Synnøve prudce přikývne a usmívá se. „Až bude připravená vrátit se domů, zavolá. Víím to. Minule to taky udělala. Tehdy se vyděla s pláčem volala domů mamince a tatínkovi a prosila nás, ať pro ni přijedeme.“ Znovu ten úsměv, zdá se mi jako maska, kterou si člověk nasazuje, aby skryl, co se odehrává pod povrchem.

„Tehdy nás potřebovala. Jen jí dejme čas a ona zavolá. Mobil máme zapnutý, já i Jens, pořád. Nakonec zavolá, uvidíte.“

„Vy jste mluvila už s Milliným předchozím poradcem Robertem Riverholtem hned poté, co Siv zmizela, že ano?“ zeptám se, když to vypadá, že hovor vážne.

Synnøve si přileje horkou vodu do šálku, šestkrát zmáčkne dávkovač s umělým sladidlem a zamíchá čaj. „Stavil se tu, příjemný člověk. Ale pak už se mi od vás nikdo neozval.“

„Robert zemřel,“ řekne Milla. Změní polohu, napřímí se a natáhne se po čajovém šálku, který stál dosud netknutě na stole. Vidím, že v místech, kam si do rukou zarývala nehty, má kůži úplně bílou.

„Uf.“ Synnøve vezme do ruky svůj šálek, ale hned ho zase postaví zpátky a plačtivě popotáhne nosem. „Mělo mi dojít, že se mu něco stalo, když se tu u dveří objevil ten policista.“

„Policista?“ podívám se.

„Zrovna jsme se vrátili z Bulharska. Tu dovolenou jsme zaplatili už před tím, než holky zmizely, takže jsme nemohli jen tak... Měli jsme s sebou přece mobily,“ ubezpečuje nás, jako by to mělo ospravedlnit to, že si užívali dovolenou, zatímco se jejich dcera pohřešovala. „Každopádně,“ pokračuje, „ten policista tu čekal u dveří a říkal, že ví o mém rozhovoru s Robertem poté, co holky zmizely, a že by potřeboval vědět, o čem jsme mluvili.“

„Nepamatujete si, jak se jmenoval?“

„Ne. Bohužel.“

„A vy?“ obrátím se k Mille. „Víte, kdo to byl?“ Zavrtí hlavou, aniž na mě pohlédne. „Určitě to byl někdo, kdo vyšetřoval jeho vraždu,“ řekne. „Robert byl totiž zastřelen v době, kdy jsme se tomuhle případu věnovali.“

„Zastřelen?“ vyvalí Synnøve oči. „To je strašné!“

„Ano,“ přitakám. „Svoji vlastní ženou. Jednoznačný případ, zdá se.“ Reznovně zakroutím hlavou nad tím, že se na mě Milla nechce podívat, a opět se obrátím k Synnøve. „Nevzpomenete si na něco zvláštního z doby, kdy dívky zmizely? Něco, co by se vymykalo normálu?“

„Rozhodli jsme se, že znovu zkusíme zavést víkendové návštěvy. Že by Siv mohla být doma každý druhý víkend, jak to bývalo dřív. Párkrát jsme to vyzkoušeli a to se chovala hezky, byla hodná, no ale zbytek týdne trávila s tou holkou, Olivii.“ Její pohled najednou ztvrdne. „Říkala jsem tamtěm v domově, když přijela poprvé domů, že moje Siv by se s ní neměla stýkat. Že jsou s ní jen potíže, ale nechtěli o tom ani slyšet.“

„Setkala jste se s ní?“ zeptá se Milla horlivě. Najednou se zdá, že v ní něco probudilo zvědavost. „S Olivii?“

Synnøve přikývne. „Siv ji k nám párkrát přivedla. Přišly žebrat o peníze nebo o jídlo, když byly zrovna za školou. Museli jsme tam zavolat a poprosit je, aby si pro ně přijeli. Nelíbila se mi. Bylo mi hned jasné, co je zač.“

Milla si neklidně poposedne. „Co se vám na ní nelíbilo?“

Synnøve hlasitě vydechne. „Siv mi prozradila, že ji matka odložila, když byla malá. Chuděrka. Zdá se, že neměla nikoho, kdo by ji vychovával a podporoval ji tak, jako my Siv. Viděla jsem jí až do žaludku. I Siv jsem to povídala, že s touhle holkou budou jen problémy. Ale neposlouchala mě, nedala si říct a teď, teď...“ Zapalá po dechu. „Taky jí to hned řeknu, až zavolá, tentokrát si ode mě tedy opravdu něco vyslechne.“

„Vyslechne co?“ přeruším ji tázavě.

„Že když se s tou holkou přestane bavit, bude se moct vrátit domů.“